

Majd az idő?

Az időt egyetemes gyógyírként emlegetjük, és ha igazunk volna, akkor az emberiség hosszú története folyamán ez a szintén „hosszú idő” minden emberi bajt és gondot orvosolt volna, tehát el kell fogadnunk, hogy az idő „Majd” a jövőben sem gyógyít mindent, ahogyan a múltban sem... Pedig mostanság olyan időket élünk, amely idők elbizonytalanítanak. Fogódzókra, bizonyosságokra volna szükségünk, és már a múltat is felejtenénk, hiszen ami elmúlt: elmúlt, de mégsem felejthetünk: *„Mert a múlt van, mindig van, bárha a népi szólás így mondja: egyszer volt.”* (Thomas Mann)

A lélek „jelentékeny s hatalmas működése” nem menekülhet az időtől és az időből, és amint Hutter Antal (1797–1863) hajdani gimnáziumi igazgató úr beszámolt a tanítványainak arról, szenvedélyek is „melegítik, égetik, elevenítik, hervasztják, boldogítják” – a tanár úr gyönyörűen fogalmazott: – az „*eszslénynek*” a szívét.

Másfél évszázaddal későbbi tanulók (ha tanárok nem is, de *tanulók* mindannyian voltunk!, sőt vagyunk: mert folyamatosan tanulni igyekszünk!), szóval mi, mai tanulók elbűvölve olvassuk az értelmes ember helyett az „eszslény” megjelölést – már ezért is érdemes találkozunk Hutter tanár úr írásművével! –, és megértjük, hogy lényünknek manapság is fel kell fognia ésszel, hogy ami lélektani eredetű, az bizony természetéből következően: „elharapódzni szokott ragályos betegség” is lehet... És akkor már a betegség harapódzik tovább, és belénk mar!

Harapódzó, „válságos helyzetűnek” ígérkezik a 2009-es esztendő, de az emberi lénynek esze van (eszslény!), hona van, vágyai vannak,

Vetró Bodoni Barnabás (13 éves, Kézdivásárhely, Románia) rajza

olykor önös vágyai, olykor „honosabb” vágyai, netalán honvágya; vágyak, érzelmek és ész a fegyver: küszködünk helyel, idővel (melynek foglyai vagyunk?!), gyermekeinkért, magunkért...

„Majd az idő?”

Talán az idő is; de „Mi: máris!”, nap mint nap, lapszámról lapszámra, minden újabb FORDULÓPONT-ban megkíséreljük a szembenézést mindazzal, ami Hutter tanár úr szavaival szólva „messzeúzne” tőlünk „minden lelkicsendet.”

(Sz. I.)